



Μέλος της Ευρωπαϊκής Ελεύθερης Συμμαχίας (Ε.Ε.Σ.)

RAINBOW – European Movement

Member of the European Free Alliance (E.F.A)

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 11, Τ.Θ. 51

Τ.Κ. 53100 ΦΛΩΡΙΝΑ / LERIN GREECE

ΤΗΛ - ΦΑΞ: 2385- 46548

Ιστοσελίδα στο internet: <http://www.florina.org>

E-mail : rainbow@florina.org vinozito@otenet.gr

Info – 3ΟΡΑ

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ – ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2002

ΑΡ. 08

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Φλώρινα / Lerin 23.10.2002

Ο εκπρόσωπος τύπου της Νέας Δημοκρατίας κ. Ρουσόπουλος στην εκπομπή “Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΚΑΛΙΠΗΣ” στις 21.10.2002 στον τηλεοπτικό σταθμό MEGA προσπάθησε να δικαιολογήσει την ήττα του υποστηριζόμενου από το κόμμα του υποψήφιου και απερχόμενου νομάρχη κ. Αλτίνη στον νομό της Φλώρινας.

Υποστήριξε μεταξύ άλλων ότι το ΠΑΣΟΚ κέρδισε τη Νομαρχία της Φλώρινας επειδή συμμαχίσε με το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ το οποίο κατά τα λεγόμενά του υποστηρίζει την αυτονόμηση της Μακεδονίας, ότι τα μέλη του έχουν αποσχίστηκες τάσεις και θέλουν να αλλάξουν τα σύνορα και ότι μεταξύ αυτών είναι ο Πέτρος Δήμητρης αντιπρόεδρος του ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ και υποψήφιος Νομαρχιακός Σύμβουλος με τον εκλεγέντα συνδυασμό.

Βέβαια ο κ. Ρουσόπουλος “ξέχασε” να αναφέρει στην παραπάνω εκπομπή ότι στελέχη του Ουράνιου Τόξου δέχτηκαν κατά τη διάρκεια κατάρτισης των συνδυασμών πρόταση συμμετοχής στο ψηφοδέλτιο της Ν.Δ. στη Φλώρινα την οποία και αρνήθηκαν.

Αλλά τι να πει κανείς για τον “Σέρλοκ Χολμς” της ελληνικής δημοσιογραφίας και πολιτικής ο οποίος σε “αποκλειστικό” ρεπορτάζ του για λογαριασμό ιδιωτικού τηλεοπτικού καναλιού (δελτίο ειδήσεων Antena, Ιούνιος 1993) “ανακάλυψε” τα εργοστάσια παραγωγής ηρωίνης του Γκλιγκόρωφ στα Σκόπια;

Με συμπεριφορά που θυμίζει πολιτικό μεσαίωνα ο κ. Ρουσόπουλος, ως σύγχρονος ιεροεξεταστής, κραδαίνοντας επιδεικτικά ένα κομμάτι χαρτί αλλά αποφεύγοντας επιμελώς να διαβάσει τι είναι γραμμένο σε αυτό θέλησε - σπιλώντας και συκοφαντώντας τον Πέτρο Δήμητρη αλλά και το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ - να δικαιολογήσει την ήττα του συνδυασμού της Ν. Δ. στη Φλώρινα.

Απέναντι στον πολιτικό αμοραλισμό του κ. Ρουσόπουλου αλλά και οποιουδήποτε προσπαθεί να διαστρεβλώσει την ιδεολογία του κόμματός μας παραθέτουμε απόσπασμα από το πολιτικό μανιφέστο του ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ:

...Το Ουράνιο Τόξο θεωρεί πως ο αγώνας για την ειρήνη, προϋποθέτει το σεβασμό των υπαρχόντων συνόρων, ανεξάρτητα από τυχόν ιστορικές αδικίες του παρελθόντος. Ο αγώνας για ισοπολιτεία και κοινωνική δικαιοσύνη πρέπει να πραγματοποιηθεί από τις προοδευτικές δυνάμεις, εντός των υπαρχόντων κρατικών συνόρων. Οραματίζεται μία Βαλκανική χωρίς ανταγωνισμούς και πολέμους όπου οι λαοί της θα ζουν αδελφωμένοι για τη κοινή ευημερία...

Το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ από την ίδρυσή του (Ιούνιος 1994) όχι μόνο δεν εκφράζει αποσχιστικές ή αυτονομιστικές απόψεις αλλά η πολιτική του ιδεολογία και πρακτική κινείται στην αντίθετη κατεύθυνση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το απόσπασμα από την ομιλία του εκπροσώπου του στην κοινοβουλευτική συνέλευση της ομάδος ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ της οποίας είναι μέλος, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 12.05.2000:

...Εμείς, οι εθνικά Μακεδόνες, πολίτες της Ελλάδος και της Ευρωπαϊκής Ένωσης αντιλαμβανόμαστε τις ευαισθησίες ή και τις προκαταλήψεις που υπάρχουν στην Ελλάδα και σε άλλες Βαλκανικές χώρες στη πλειοψηφία του πληθυσμού όταν γίνεται αναφορά σε μειονοτικά δικαιώματα. Πιστεύουμε δε πως οι εθνικές μειονότητες ιδιαίτερα στα Βαλκάνια πρέπει με την συμπεριφορά τους να καθησυχάζουν τον πλειοψηφικό πληθυσμό και να εγγυώνται παράλληλα πως δεν αποβλέπουν μέσα από την άσκηση των δικαιωμάτων τους στη διατάραξη της ειρήνης και στην αλλαγή των υπαρχόντων πολιτικών συνόρων, γιατί αυτό κυρίως δηλ. οι Βαλκανικοί μεγαλοϊδεατισμοί οδήγησαν και οδηγούν σε πολεμικές συγκρούσεις... Το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ καταγγέλει επίσης τον τηλεοπτικό σταθμό MEGA οι υπεύθυνοι του οποίου ενάντια σε κάθε δημοσιογραφική δεοντολογία αρνήθηκαν διευκρινιστική τηλεφωνική παρέμβαση εκπροσώπου του στην εκπομπή της Άννας Παναγιωταρέα και το κεντρικό δελτίο ειδήσεων, Τρίτη 22.10 κατά την διάρκεια των οποίων επαναλαμβάνονταν οι κατηγορίες εναντίων των μελών του.

Τέλος το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ συγγαίρει όλα τα μέλη του που εκλέχτηκαν στις Νομαρχιακές και Δημοτικές εκλογές και τους εύχεται δημιουργική συμμετοχή στα Δημοτικά και Νομαρχιακά Συμβούλια.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΤΙΚΗ ΔΗΛΩΣΗ – ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Με κατάπληξη παρακολούθησα, στην εκπομπή του κ. Χατζινικολάου “Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΚΑΛΠΗΣ” τον κ. Ρουσόπουλο, με πρωτοφανή επιπολαιότητα για εκπρόσωπο τύπου της αξιωματικής αντιπολίτευσης να προσπαθεί να με σπλώσει με απαράδεκτα επίθετα και χαρακτηρισμούς.

Ο κ. Ρουσόπουλος θα έπρεπε εκ της θέσεώς του να γνωρίζει ή τουλάχιστον να έχει ενημερωθεί ότι το κόμμα του Ουράνου Τόξου του οποίου είμαι μέλος δεν έχει πρόεδρο και αντιπρόεδρο αλλά συλλογική Γραμματεία. Δεν έχει και δεν είχε ποτέ καμία αποσχιστική ή αυτονομιστική τάση. Αυτό μπορούσε να το διαπιστώσει με μία απλή ανάγνωση του πολιτικού του μανιφέστου. Εύκολα θα διαπίστωνε πως το Ουράνιο Τόξο είναι κάθετα αντίθετο σε κάθε πολιτική αλλαγής συνόρων.

Η στάση μου σε προσωπικό επίπεδο απέναντι στα ζητήματα αυτά αλλά και σε προβλήματα που απασχολούν τη περιοχή μας είναι γνωστή τόσο στη κοινωνία του

χωριού από το οποίο κατάγομαι και κατοικώ όσο και στην ευρύτερη κοινωνία του νομού μας.

Όπως έδειξαν οι πρόσφατες εκλογές η στάση μου αυτή επιδοκιμάστηκε από τους πολίτες του νομού μας που τιμώντας με την ψήφο τους με εξέλεξαν Νομαρχιακό σύμβουλο.

Ο λαός της Φλώρινας τίμησε τον Γιάννη Στρατάκη και τον ανέδειξε Νομάρχη γιατί εκτίμησε το ήθος και τις ικανότητες τόσο του ιδίου όσο και των προσώπων που στελέχωσαν τον συνδυασμό του. Ταυτόχρονα αποδοκίμασε τον Παύλο Αλτίνη για την ανεπάρκειά του στη θέση του Νομάρχη Φλώρινας την προηγούμενη τετραετία. Εκεί λοιπόν θα πρέπει να αναζητήσει ο κ. Ρουσόπουλος τα αίτια της ήττας της Ν. Δ. στη Φλώρινα και όχι στις φαιδρές, ανεύθυνες και επικίνδυνες για τον τόπο μας δικαιολογίες που του σερβίζουν τα τοπικά στελέχη του κόμματος του θέλοντας προφανώς να αποποιηθούν των ευθυνών τους.

Φλώρινα 23.10.200

ΠΕΤΡΟΣ ΔΗΜΤΣΗΣ

Εκλεγμένος Νομαρχιακός Σύμβουλος
με τον συνδυασμό του Γιάννη Στρατάκη
“Ελπίδα για τη Φλώρινα”

Πόσες ερμηνείες έχει η Δημοκρατία;

(Το παρακάτω άρθρο δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα ΕΞΙΠΡΕΣ 6 Οκτωβρίου 2002)

Σε μια ακριβώς εβδομάδα, οι πολίτες αυτής της χώρας θα κληθούν στις κάλπες για να επιλέξουν δημάρχους και νομάρχες για την επόμενη 4ετία. Τα κόμματα – μεγάλα και μικρά – γνωστοποιούν σε τηλεοπτικές εκπομπές αλλά και με ανακοινώσεις στον αθηναϊκό και περιφερειακό Τύπο τις θέσεις τους, τους υποψηφίους που στηρίζουν, ίσως κι εκείνους που αποδοκιμάζουν. Απόλυτα δημοκρατικό και θεμιτό. Δεν ισχύει όμως για όλους. Υπάρχουν κάποια κόμματα που όχι μόνο δεν καλούνται ποτέ να αναπτύξουν τις θέσεις τους αλλά συναντούν κλειστές πόρτες και όλα σχεδόν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ακόμα και όταν θέλουν να δημοσιεύσουν μια πληρωμένη καταχώρηση.

Ένας τέτοιος πολιτικός σχηματισμός είναι το «Ουράνιο Τόξο», ένα μικρά περιφερειακό κόμμα που ιδρύθηκε από ανθρώπους που θέλησαν να προβάλλουν πάνω από όλα τη γλωσσική και πολιτιστική τους ιδιαιτερότητα, διεκδικώντας και το δικαίωμα εθνικού αυτοπροσδιορισμού τους. Το «Ουράνιο Τόξο» δεν είναι παράνομο και έχει κατέβει σε διάφορες εκλογικές αναμετρήσεις, σημειώνοντας – αν μη τι άλλο – αξιοσημείωτα αποτελέσματα. Στις επερχόμενες δημοτικές εκλογές αποφάσισε να στηρίξει μεμονωμένους υποψήφιους (στελέχη, μέλη του και όχι μόνο) ανεξαρτήτως συνδυασμού. Η Πολιτική Γραμματεία του θέλησε να κοινοποιήσει στους ψηφοφόρους των νομών της Κεντροδυτικής Μακεδονίας το γιατί αποφάσισε να κρατήσει τη συγκεκριμένη θέση, υποστηρίζοντας κάποιους υποψήφιους. Επέλεξε να

το κάνει μέσω μιας ανακοίνωσης προς τα ΜΜΕ της περιοχής που θα μπορούσε να δημοσιευθεί και ως πληρωμένη καταχώρηση.

Φευ όμως. Έγιναν επαφές ούτε λίγο ούτε πολύ με 41 ημερήσια και εβδομαδιαία φύλλα των νομών Φλώρινας, Καστοριάς, Κοζάνης, Πέλλας και Ημαθίας. Οι περισσότεροι δεν καταδέχθηκαν καν να απαντήσουν. Σε κάποια από αυτά ο ιδιοκτήτης είχε μόλις πεθάνει (!), ενώ κάποιοι άλλοι ενώ αρχικά είχαν απαντήσει μόλις είδαν την ανακοίνωση εξαφανίστηκαν από προσώπου γης. Ασφαλώς δεν έλειψαν και εκείνοι που ζήτησαν 300 (!) ευρώ για ένα κείμενο 300 λέξεων με την αιτιολογία ότι είναι προεκλογική περίοδος (sic), ούτε εκείνοι που φοβήθηκαν, χυδαιολόγησαν ή λοιδόρησαν το κείμενο και τους συντάκτες του.

Προς τιμήν τους, 3 εφημερίδες δέχθηκαν τελικά να δημοσιεύσουν την ανακοίνωση και μάλιστα χωρίς χρήματα, ενώ ίσως το κάνει και μια τέταρτη επί πληρωμή. Το θέμα όμως δεν είναι αυτό. Είναι εν γένει η λειτουργία μιας ευνομούμενης δημοκρατίας κι ενός από τους βασικότερους μοχλούς της : του Τύπου! Λίγες μέρες πριν από την έκφραση της λαϊκής βούλησης, συμβαίνουν γύρω μας πράγματα που αγνοούμε, δε μας κάνουν περήφανους και σίγουρα δεν αρμόζουν σε μια χώρα μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εκτός αν ενστερνιστούμε τη γνώμη ορισμένων τακτικών επισκεπτών τηλε-παραθύρων που ζητούν να τεθούν εκτός νόμου τα «ενοχλητικά» κόμματα, στα πρότυπα των Ισπανών και του «Ερι Μπατασούνα».

Με τη διαφορά ότι το ένοπλο τμήμα του συγκεκριμένου κόμματος (ΕΤΑ) ευθύνεται για τους θανάτους εκατοντάδων Ισπανών τις τελευταίες 3 δεκαετίες. Το «Ουράνιο Τόξο» και ο κάθε αντίστοιχος σχηματισμός όμως;

Του Γιώργου Ν. Παπαδάκη
ΕΞΙΠΡΕΣ

Report Helsinki conference

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΟΙΝΩΝ ΔΟΜΩΝ ΓΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

(Στο παρακάτω κείμενο δημοσιεύεται το Δελτίου Τύπου της Ελληνικής Επιτροπής του EBLUL και αφορά την συμμετοχή εκπροσώπων της σε συνέδριο στο Ελσίνκι της Φινλανδίας)

Νάουσα 16 Οκτωβρίου

Αντιπροσωπεία της Ελληνικής επιτροπής του EBLUL αποτελούμενη από τους κυρίους Παρίση Αθανάσιο Πρόεδρο και Μπλέτσα Σωτήριο Αντιπρόεδρο της Επιτροπής, συμμετείχε στο Συνέδριο που έγινε στο Ελσίνκι της Φινλανδίας στις 11 και 12 Οκτωβρίου 2002. Τα συνέδριο είχε το εξής θέμα : “Δημιουργία κοινών δομών για τις ιστορικές γλωσσικές μειονότητες στην Ευρωπαϊκή Ένωση “.

Το συνέδριο αυτό οργανώθηκε από την Σουηδική Συνέλευση της Φινλανδίας ,την Εθνική Ένωση Φιλανδών της Σουηδίας, την Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, και το υπουργείο της Ουαλικής γλώσσας.

Επίσης η Αντιπροσωπεία μας συμμετείχε και στις εργασίες τις συνδιάσκεψης του EBLUL .

Εισηγητές στο συνεδρίου ήταν ο Bojan Brezigar Πρόεδρος του EBLUL, ο Raano Lipponen Πρωθυπουργός της Φιλανδίας, ο Martti Ahtisaari τέως Πρόεδρος της Φιλανδίας, η Viviane Reding Επίτροπος Εκπαίδευσης και Πολιτισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο Asrid Thors Φιλανδός Ευρωβουλευτής, η Ulpu Livari Ευρωβουλευτής, ο Jean-Luc Dehaene τέως Πρωθυπουργός του Βελγίου, και ο Colin H. Williams υπουργός Ουαλίας.

Το θέμα αυτού του σεμιναρίου ήταν επίκαιρο και απόλυτα σχετικό με τα προβλήματα τα οποία μας απασχολούν την εποχή αυτή, αφορούσε δε σε δυο κορυφαία ζητήματα, στη διαδικασία εισδοχής νέων μελών στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στον έλεγχο των εξελίξεων στην νοτιοανατολική Ευρώπη μετά τις γνωστές συγκρούσεις.

Ο κύριος Martti Ahtisaari, Πρόεδρος του συνεδρίου, διατύπωσε μεταξύ άλλων και την αναγκαιότητα διαφύλαξης της προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων και της ποικιλότητας στα σημερινά κράτη μέλη.

Στην συζήτηση του ρόλου της Ευρωπαϊκής Ένωσης αναφορικά με τις μειονοτικές γλώσσες πρέπει να ενθαρρυνθεί η ανάπτυξη βασικών προτύπων, σύμφωνα με τα οποία τα κράτη μέλη θα λαμβάνουν τα κατάλληλα μέτρα, βασιζόμενα στην πολιτισμική τους ιδιαιτερότητα.

Ξέροντας ότι σε μερικές χώρες μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης η προστασία των γλωσσικών δικαιωμάτων είναι προβληματική, ο ρόλος της ως συντονιστή για την ανάπτυξη τέτοιων προτύπων είναι σημαντικός .

Ο κύριος Jean- Luk Dehaene, τέως Πρωθυπουργός του Βελγίου, τόνισε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση θα πρέπει να παίξει το ρόλο της όταν συζητάμε για την γλωσσική ποικιλότητα στην Ευρώπη του μέλλοντος. Επίσης τόνισε ότι υπάρχει ανάγκη για μια ισχυρή συνταγματική βάση η οποία να δεσμεύει την Ευρωπαϊκή Ένωση σε ότι αφορά στην γλωσσική και πολιτισμική διαφορετικότητα .

Θα πρέπει να γίνει σαφές στο μελλοντικό Ευρωπαϊκό σύνταγμα ότι όλες οι γλώσσες έχουν την ίδια αξία και την ίδια αξιοπρέπεια .

Η κυρία Viviane Reding, Επίτροπος της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τον πολιτισμό και την εκπαίδευση, περιέγραψε στην ομιλία της τις τρέχουσες δραστηριότητες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την μελλοντική πολιτική αναφορικά με την γλωσσική ποικιλότητα.

Πριν από το τέλος του τρέχοντος έτους θα δημοσιευτεί ένα έγγραφο συζήτησης, στο οποίο θα προβάλλονται οι μελλοντικές ενέργειες που θα αφορούν στην γλωσσική ποικιλότητα και στην εκμάθηση γλωσσών σε μια Ευρωπαϊκή προοπτική .

Το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας θα είναι η ανταλλαγή απόψεων και η συνεργασία μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την ενεργοποίηση ενός σχεδίου δράσης .

Ο κύριος Brezigar, Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Γραφείου των Ολιγότερο Χρησιμοποιούμενων γλωσσών (EBLUL) τόνισε την αναγκαιότητα ορισμού ελαχίστων στάνταρτ για την προστασία και την προώθηση των περιφερειακών και μειονοτικών γλωσσών και την ένταξή τους στην μελλοντική νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης .

Αυτό δεν θα είναι θετικό μόνον για τις γλωσσικές κοινότητες αλλά και για την ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση που έτσι θα αποφύγει μελλοντικές εντάσεις και πιθανές συγκρούσεις εντός των νέων κρατών μελών. Επίσης ο κύριος Brezigar αναφέρθηκε στο γεγονός του ορισμού των κριτηρίων εισδοχής του 1993 στην Κοπενχάγη, όπου ο

σεβασμός των μειονοτήτων ήταν ζητούμενος όρος για να μπορούν τα υπονήφια κράτη να γίνουν μέλη της Ε.Ε.

Τέλος ο κύριος Lipponen, Πρωθυπουργός της Φιλανδίας, έκανε μια αναφορά για το καθεστώς των γλωσσικών ομάδων στη χώρα του και ανέλυσε τις ενέργειες που γίνονται για την ανάπτυξη της γλωσσικής και της πολιτιστικής ποικιλότητας.

Η Φιλανδία έχει δυο, αναγνωρισμένες από το σύνταγμα, εθνικές γλώσσες, τη Φιλανδική και τη Σουηδική. Κατά την ομιλία του παρουσίασε την Σουηδική γλωσσική μειονότητα η οποία αποτελεί το 6% (έξη τις εκατό) του πληθυσμού, για να δείξει το σθένος και την ευελιξία που απαιτείται.

Σθένος για τον καθένα να χρησιμοποιεί την Μητρική του γλώσσα και Ευελιξία στο να στηρίζουν αυτό και οι ομιλούντες Φιλανδικά. Υπογράμμισε επίσης και την απαίτηση για την χρήση της Σουηδικής όπου αυτό χρειάζεται .

Ευελιξία είναι απαραίτητη στο να αντιληφθούμε ότι η θεμελιώδης αρχή της ισότητας, δεν μπορεί να εφαρμόζεται αυτόματα. Οι ομιλούντες την Φιλανδική, που απαρτίζουν το 92% του πληθυσμού, θα πρέπει να ενθαρρυνθούν να μάθουν μια άλλη γλώσσα για να αποκτήσουν τη δυνατότητα να κατανοήσουν την κατάσταση .

Ο Πρόεδρος

Παρίσης Θανάσης

1^ο Διεθνές Συνέδριο της Ελληνικής Επιτροπής του Ευρωπαϊκού Γραφείου των Λιγότερο Χρησιμοποιουμένων Γλωσσών - EBLUL

Στις 15 Νοεμβρίου 2002, ημέρα Παρασκευή έλαβε χώρα στη Θεσσαλονίκη το 1^ο Διεθνές Συνέδριο του EBLUL Βρυξελλών (Ευρωπαϊκού Γραφείου των Λιγότερο Χρησιμοποιουμένων Γλωσσών).

Στο Συνέδριο συμμετείχαν αντιπρόσωποι του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου της Ευρώπης, του EBLUL Βρυξελλών, όπως και διάφοροι ειδικοί στα θέματα των μειονοτικών γλωσσών.

Από ελληνικής πλευράς στο Συνέδριο συμμετείχαν αντιπρόσωποι των γλωσσικών μειονοτήτων και συγκεκριμένα της αρωμουνικής, της μακεδονικής, της τουρκικής, πομακικής και της αρβανίτικης γλώσσας.

Το Συνέδριο άνοιξε με ομιλία ο κ. Brezigar Bojan, Πρόεδρος του EBLUL.

Στη συνέχεια απεύθυνε χαιρετισμό καλωσορίσματος ο κ. Παρίσης Αθανάσιος, Πρόεδρος του Ελληνικού τμήματος του EBLUL..

Εκ μέρους του ΚΕΜΟ (Κέντρο Έρευνας των Μειονοτικών Γλωσσών) μίλησε ο κ. Μπαλτσιώτης Λάμπρος.

Ακολούθησε δημόσια συζήτηση και δόθηκε συνέντευξη τύπου.

Στην απογευματινή συνεδρίαση παρουσιάστηκαν οι καλύτερες πρακτικές για την προώθηση των μειονοτικών γλωσσών.

Από τον κ. Peter Nelde, Καθηγητή (του Κέντρου Ερευνών για Πολυγλωσσία των Βρυξελλών), αναπτύχθηκε το θέμα για το αν χρειάζονται οι λιγότερο χρησιμοποιούμενες γλώσσες μια κοινή ευρωπαϊκή πολιτική.

Ο κ. Domenico Morelli, Καθηγητής Πρόεδρος του CONFEMILI έκανε μια σύγκριση της νομοθεσίας περί μειονοτικών γλωσσών ανάμεσα στην Ελλάδα και στην Ιταλία.

Για το θέμα των αλλαγών και ορίων όπως έχουν τεθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση, μίλησε ο κ. Gabriel Nikolaij von Toggenburg, Ερευνητή της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας.

Ακολούθησε δημόσια συζήτηση. Στην Βραδινή συνεδρία αναπτύχθηκε το θέμα, τι μπορεί να κάνει η Ευρώπη για τις λιγότερο χρησιμοποιούμενες γλώσσες στην Ελλάδα.

Στο Συνέδριο συμμετείχαν επίσης οι :

Marieke Sanders, μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Teresa Condeco, μέλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Regina Jensdottir, μέλος του Συμβουλίου της Ευρώπης.

Wolfgang Meier, μέλος της Εταιρείας για Απειλούμενους λαούς.

Bela Tonconic, μέλος της Ομοσπονδιακής Ένωσης των Ευρωπαϊκών Εθνοτήτων (FUEN).

Ακολούθησε δημόσια συζήτηση -συμπεράσματα και κλείσιμο του συνεδρίου

Το Σάββατο 16 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε επίσκεψη σε περιοχές που ομιλούνται οι λιγότερο χρησιμοποιούμενες γλώσσες.

‘Шо ми велис мари кумо!’

ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗΣ

MARTYRIA

Η ώρα περνούσε και το λεωφορείο του ΚΤΕΛ για τη Θεσσαλονίκη δεν έλεγε να έρθει. Οι λιγостоί μελλοντικοί επιβάτες, ταλαιπωρημένοι φαντάροι οι περισσότεροι από τα στρατόπεδα της κωμόπολης (ανάμεσά τους κι εγώ), αδημονούσαν και κοιτούσαν νευρικά τα ρολόγια τους. Είχα ήδη τελειώσει το τσάι μου και καθώς η βροχή είχε σταματήσει, σκέφτηκα να βγω έξω από το καφενείο – πρακτορείο, αφού οι περισσότεροι εκεί μέσα κάπνιζαν κι εγώ, εκτός από αντικαπνιστής ήμουν και ασθματικός!

Ο καθαρός αέρας με αναζωογόνησε και, καθώς τα σύννεφα άρχιζαν να διαλύονται, άρχισε να φτιάχνει η διάθεσή μου και ξεκίνησα να παρατηρώ με προσοχή τον κόσμο που περνούσε. Μια ηλικιωμένη γυναίκα σταμάτησε να χαιρετήσει τη γειτόνισσά της που περίμενε κι αυτή το λεωφορείο. Άρχισαν να μιλούν με αρκετή εγκαρδιότητα, αν και κάπως χαμηλόφωνα. Σε λίγο άρχισαν να χαμογελούν και μετά να γελούν δυνατά, γιατί, καθώς φαίνεται, τα τοπικά κουτσομπολιά που κουβέντιαζαν ήταν ιδιαίτερος πικάντικα! Ομολογώ ότι τράβηξαν την προσοχή μου και καθώς άρχισα, κατά το κοινώς λεγόμενο, «να στήνω αυτό», παρατήρησα ότι οι δύο κουτσομπόλες δεν μιλούσαν ελληνικά· η μια απ’ αυτές επαναλάμβανε γελώντας «*Шо ми велис мари кумо! Шо ми βέλις мари кούμο!*»¹.

¹ Τι μου λες μωρή κουμπάρα!

Η γλώσσα που μιλούσαν οι δυο γυναίκες με προβλημάτισε. Αρχικά σκέφτηκα μήπως ήταν «Ελληνορωσσοπόντιες»², όπως ένας από τους στρατιώτες που είχα αναλάβει να διδάξω ελληνικά. Όμως όχι. Είχα ακούσει να μιλούν ρωσικά και η προφορά τους ήταν εντελώς διαφορετική. Εκτός αυτού δεν έδειχναν καθόλου ξένες αλλά 100% ντόπιες και χαιρετούσαν πολλούς περαστικούς. Έχοντας στοιχειώδεις γνώσεις σερβοκροατικής και εκκλησιαστικής παλαιοσλαβικής, κατάλαβα ότι μιλούσαν κάποια σλαβική γλώσσα. Ποια όμως ήταν αυτή η γλώσσα; Και πού στο καλό την είχαν μάθει οι δυο γερόντισσες; Με την διπλή αυτή απορία επιβιβάστηκα στο λεωφορείο και άρχισα το ταξίδι μου, από την κωμόπολη που βρισκόταν το στρατόπεδο όπου υπηρετούσα προς τη συμπρωτεύουσα.

Βέβαια, η γνωριμία μου με τη γλωσσική ετερότητα στην Ελλάδα είχε έρθει πολύ ενωρίτερα: μαθητής της Α΄ Γυμνασίου είχα γίνει κουμπάρος στο γάμο μιας κοπέλας που ζούσε στην ίδια πολυκατοικία με την οικογένειά μου και παντρεύτηκε Αρβανίτη από χωριό της Θήβας. Στο γάμο που έγινε στο χωριό, αλλά και όταν μας φιλοξένησαν κατά τις διακοπές του Πάσχα, άκουσα αρκετές φορές να μιλάνε αρβανίτικα οι χωριανοί. Μάλιστα ο κουμπάρος μου, ‘συνειδητός’ Αρβανίτης ο ίδιος, είχε αναλάβει να με δια φωτίσει σχετικά δίνοντάς μου να διαβάσω ένα βιβλίο περί εθνολογικής καταγωγής των Αρβανιτών, το οποίο από ότι θυμάμαι με είχε προβλημάτισει αρκετά, αν και δεν το πολυκατάλαβα.³

Το επόμενο γεγονός σχετικά με τις μειονοτικές γλώσσες συνέβη όταν το καλοκαίρι του 1986, απόφοιτος της πρώτης Λυκείου, είχα πάει με υποτροφία από το φροντιστήριο αγγλικών στο οποίο φοιτούσα σε κάποιο κολέγιο του Λονδίνου για 3 εβδομάδες μαθήματα αγγλικής. Μεταξύ των συμμαθητριών μου ήταν και μια συνομήλικη κοπελίτσα από την Καστοριά, η ομορφιά και η τσαχπινιά της οποίας τράβηξε αμέσως το ενδιαφέρον μου. Δυστυχώς όμως ήμουν άτυχος! Την προτίμηση της πανέμορφης Μακεδονοπούλας κέρδισε ένας δεκαεννιάχρονος «Γιουγκοσλάβος» από τα Σκόπια. Την όποια απογοήτευσή μου για την ερωτική μου αποτυχία, την διαδέχτηκε η έκπληξη: το νεαρό ζευγάρι μιλούσε σε μια άγνωστη για μένα γλώσσα! Όταν μιλούσε η κοπέλα, το αγόρι χαμογελούσε μερικές φορές και τη διόρθωνε, σε γενικές γραμμές όμως επικοινωνούσαν μια χαρά. Φυσικά και ρώτησα τι γλώσσα μιλούσαν. Ο νεαρός μου είπε ότι μιλούσαν μακεδονικά αφού ήταν και οι δυο Μακεδόνες. Η κοπέλα είπε ότι μιλούσε με το αγόρι στα ‘ντόπια’. Στην επόμενη ερώτησή μου, πώς δηλαδή έμαθε αυτή τη γλώσσα, μου απάντησε ότι την μιλούσε κυρίως με τη γιαγιά της, αλλά και με άλλους συγγενείς της.

Όταν επέστρεψα στην Ελλάδα ζήτησα από τον πατέρα ενός φίλου να με δια φωτίσει σχετικά: ήταν καθηγητής φιλόλογος και είχε υπηρετήσει για κάποια χρόνια σε γυμνάσια της Μακεδονίας. Τα όσα μου είπε με προβλημάτισαν και με μπέρδευαν: η γλώσσα που μιλούσαν η κοπέλα και ο νεαρός ήταν μια ανύπαρκτη γλώσσα, μια βάρβαρη διάλεκτος, όμοια με τη βουλγαρική, αλλά όχι ακριβώς βουλγάρικα. Επίσης ο νεαρός ήταν ένας εχθρός της πατρίδας μας και η κοπέλα μια προδότισσα που συνεργαζόταν μαζί του, η Μακεδονία ήταν και θα είναι ελληνική και τέλος ήταν πολύ μεγάλο λάθος μου να κάνω παρέα μαζί τους. Όλα αυτά μου φάνηκαν υπερβολικά και προϊόντα φανατισμού και αρνήθηκα να τα πιστέψω.

² Την αμίμητη αυτή λέξη συνάντησα σε μικρές αγγελίες για οικιακές βοηθούς και την αναπαράγω εδώ χωρίς ρατσιστική διάθεση, αλλά μάλλον χιουμοριστικά.

³ Δυστυχώς δε θυμάμαι τον τίτλο του βιβλίου. Ίσως να ήταν το βιβλίο «Αρβανίτες» του Μπίρη.

Αρκετά χρόνια αργότερα, βρέθηκα πάλι στο Λονδίνο, σαν φοιτητής αυτή τη φορά. Στο πανεπιστήμιο είχα τη δυνατότητα να παρακολουθήσω μια ξένη γλώσσα σαν μάθημα επιλογής. Αρχικά σκέφτηκα να παρακολουθήσω γερμανικά ή ιταλικά. Δυστυχώς όμως για μένα οι μέρες και ώρες διδασκαλίας αυτών των γλωσσών συνέπιπταν με εκείνες που είχα κάποια υποχρεωτικά μαθήματα του κλάδου μου και έτσι έπρεπε να διαλέξω κάτι άλλο. Μετά από αρκετή σκέψη επέλεξα τα σερβοκροατικά, με το σκεπτικό ότι, αφού η Γιουγκοσλαβία είναι μια γειτονική χώρα, ίσως στο μέλλον να μου ήταν χρήσιμη μια κάποια γνώση τους για επαγγελματικούς λόγους.

Καθώς γνωρίστηκα αρκετά καλά με τον καθηγητή που δίδασκε το συγκεκριμένο μάθημα, αρχίσαμε να μιλάμε στα διαλείμματα ή μετά το μάθημα για θέματα γενικού ενδιαφέροντος, κυρίως για ιστορία και πολιτική. Σε κάποια συζήτηση μου έθεσε το ερώτημα «Αλήθεια, τι γίνεται με τη μακεδονική μειονότητα της Ελλάδας;». Η ερώτησή του με σοκάρισε κυριολεκτικά. Απ' όσο ήξερα ως τότε στην Ελλάδα ζούσαν μόνο Έλληνες. Υπήρχαν βέβαια κάποιοι Μουσουλμάνοι στη Θράκη, αλλά ήταν Έλληνες και αυτοί, απόγονοι εξισλαμισθέντων Ελλήνων απ' ό,τι είχα διαβάσει. Τα όσα μου έλεγε για την ύπαρξη στην Ελλάδα μειονοτήτων ήταν εντελώς πρωτάκουστα για μένα.

Όλα αυτά τα περιστατικά ερχόντουσαν στο μυαλό μου καθώς συνέχιζα το ταξίδι μου. Να λοιπόν, σκέφτηκα, που η στρατιωτική μου θητεία μπορούσε να χρησιμεύσει στην έρευνά μου περί μειονοτήτων, διαλέκτων κλπ. Κατά τα φαινόμενα θα έμεινα στην ίδια μονάδα δέκα ακόμη μήνες (υπηρετούσα δωδεκάμηνο και έτσι ήμουν αμετάθετος). Είχα λοιπόν αρκετό χρόνο να μελετήσω μόνος μου αν πράγματι στην περιοχή υπήρχαν μειονότητες, τι γλώσσα μιλούσαν, ποια ήταν η ιστορία και τα έθιμά τους και όποια συμπεράσματα έβγαζα αυτά θα πίστευα, αφού θα ήταν καρπός της δικής μου έρευνας και όχι κάτι που μου λέει κάποιος άλλος, έστω και αν εκείνος είναι ειδικός κι εγώ ήμουν ένας απλός βιολόγος. Εξάλλου δεν έκανα επιστημονική έρευνα. Και αφού δεν ξεκινούσα την έρευνά μου προκατειλημμένος, σίγουρα θα μάθαινα πολλά.

Δεν είναι του παρόντος να αναφερθώ με λεπτομέρειες στις μελέτες μου στα χωριά της επαρχίας Παιονίας (αυτή είναι η περιοχή στην οποία αναφέρομαι) και άλλα γειτονικά χωριά. Ίσως μιλήσω διεξοδικά για τη μελέτη μου αυτή σε κάποια άλλη ευκαιρία. Πάντως τα αποτελέσματα της έρευνάς μου υπήρξαν για μένα πράγματι αποκαλυπτικά: δεν υπήρχε απλά μια κάποια διάλεκτος ή έστω γλώσσα, υπήρχε ένας ολόκληρος λαός, που για τόσα χρόνια αγνοούσα την ύπαρξή του (ή πιο σωστά μου την απέκρυπταν): ο Μακεδονικός λαός, με τη γλώσσα, την ιστορία και την παράδοσή του. Υπήρχε ακόμη παρά τις μακροχρόνιες διώξεις, παρά την δια πυρός και σιδήρου πορεία του, παρά την έλλειψη ξεκαθαρισμένης εθνικής συνείδησης σε πολλούς Μακεδόνες, λόγω του φόβου για το τι επακόλουθα θα είχε μια τέτοια συνειδητοποίηση. Και δεν ήταν ένα σύνολο εθνικά επικίνδυνων τεράτων, όπως κάποιοι μου τους είχαν παρουσιάσει. Ήταν άνθρωποι κι αυτοί σαν εμένα, με τις ίδιες ανησυχίες και ελπίδες, πολίτες κι εκείνοι όπως κι εγώ της πολύπαθης Ελληνικής Δημοκρατίας. Τις όποιες ανακαλύψεις της επιτόπιας έρευνάς μου ήρθαν να τις συμπληρώσουν τα κατοπινά χρόνια οι γνώσεις που αποκόμισα από βιβλία σχετικά με την ιστορία των Μακεδόνων στην Ελλάδα, βιβλία γραμμένα από συγγραφείς απαλλαγμένους από το μικρόβιο του σωβινισμού που τόσο πολύ πόνο έχει προξενήσει στην

πατρίδα μας τον περασμένο αιώνα. Την ανάγνωση αυτών των βιβλίων συνιστώ σε όποιον θέλει να μορφώσει γνώμη για το πάντα φλέγον (έστω και αν πέρασε πια ο καιρός της συλλαλητηρίων) θέμα περί Μακεδονίας. Είναι καιρός να πάψουμε να δεχόμαστε έτοιμη τροφή για τη σκέψη μας, με υψηλή περιεκτικότητα εθνοφοροσύνης. Βλάπτει σοβαρά την πνευματική μας υγεία! Κλείνοντας αυτή τη μαρτυρία μου, θέλω να πιστεύω ότι η Μακεδονική μειονότητα της Ελλάδας δε θα αργήσει να δικαιωθεί και επίσημα στα δίκαια αιτήματά της (τα οποία άλλωστε αποτελούν αιτήματα για να εφαρμοστούν στην περίπτωση τους βασικά ανθρώπινα δικαιώματα) και ότι σύντομα όλα τα θλιβερά κατάλοιπα του τόσο οδυνηρού παρελθόντος θα εκλείψουν μαζί με τους όποιους σύγχρονους οπαδούς τους. Επίσης θα ήθελα να στείλω μήνυμα συμπαράστασης σε όσους αγωνίζονται για τη δικαίωση αυτή: ελπίζω ότι καθώς ο 21^{ος} αιώνας προχωράει και γινόμαστε πολίτες της Ενωμένης Ευρώπης, όλοι οι Έλληνες πολίτες, ανεξάρτητα καταγωγής, γλώσσας, θρησκείας κλπ «προσωπικών δεδομένων» θα εργαστούμε, ο καθένας με τον τρόπο του, αλλά όλοι με ίσα δικαιώματα και ίδιες υποχρεώσεις, για την ειρήνη και την προκοπή του τόπου μας.

Π. ΣΟΜΑΛΗΣ

Σύγχρονη ακροδεξιά και πολιτικοί Δον Κιχότες

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΤΣΙΟΔΡΑ

Τελικά υπάρχει ή δεν υπάρχει ακροδεξιά στην Ελλάδα; «Υπάρχει και η Ν.Δ. φλερτάρει μαζί της», απαντά η κυβέρνηση. «Δεν υπάρχει», διαπιστώνει ο Κ. Μητσοτάκης. «Υπάρχει κι εκείνος που συναλλάσσεται μαζί της, είναι η κυβέρνηση για να πλήξει τη Ν.Δ.», τονίζει η Ρηγίλλης.

Το πολιτικό σύστημα μοιάζει να σκιαμαχεί με φαντάσματα, αγνοώντας την πραγματικότητα. Η συζήτηση γίνεται με βάση στερεότυπα παρελθουσών δεκαετιών, με μοναδικό στόχο την ενεργοποίηση εκλογικών ανακλαστικών συγκεκριμένων πληθυσμιακών ομάδων με μνήμες του '60 και του '70. Τα πράγματα θα ήταν απλά κι ο στόχος εύκολος αν η ακροδεξιά εξαντλούνταν στον Γ. Καρατζαφέρη, στην υποψηφιότητα Καζάκου στου Ζωγράφου και στον Π. Ψωμιάδη.

Ομως ο ακροδεξιός κίνδυνος προέρχεται από περιθωριακές πολιτικές δυνάμεις που εκθείασαν τη δικτατορία ή νοσταλγούν τη βασιλεία κι όσες φορές δοκίμασαν την εκλογική τους τύχη συνετρίβησαν πανηγυρικά. Η πραγματικότητα είναι πολύ πιο σύνθετη κι εθελουφλούν όσοι αγνοούν τις σύγχρονες παραμέτρους του προβλήματος όπως δείχνει και η ευρωπαϊκή εμπειρία.

Η σημερινή ακροδεξιά δεν έχει να κάνει ούτε με την επιστροφή του «τέως», ούτε με την κατάλυση του πολιτεύματος με τη χρήση των τανκς. Συνίσταται στη μετατροπή της δημοκρατίας σ' ένα «κλειστό» σύστημα με «πολιτικά ορθές παραδοχές»,

ενοχοποίηση της διαφοράς (πολιτισμικής, φυλετικής κ.λπ.) και περιορισμό των ατομικών ελευθεριών στο όνομα του «εθνικού συμφέροντος».

Το δικτατορικό τρίπτυχο «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» ισχύει με σημερινούς όρους: α) Εθνική περιχαράκωση, αγνόηση των διεθνών εξελίξεων κι εχθρότητα απέναντι στους «ξένους» που επιβουλεύονται μονίμως την Ελλάδα και διαρκώς συνωμοτούν εναντίον της. β) Περιθωριοποίηση εκείνων που δεν είναι «σαν εμάς». Ο «άλλος» προσπαθεί όχι να διατηρήσει την ταυτότητά του στο πλαίσιο μιας πολυεθνικής (κι όχι απλώς πολυπολιτισμικής) κοινωνίας, αλλά να υπονομεύσει τη δική μας. Και ο «άλλος» μπορεί να είναι ο μετανάστης, ο μουσουλμάνος, ο άθεος, ο πολιτισμικά ή σεξουαλικά διαφορετικός. γ) Φόβος απέναντι στο καινούριο, στους ανοιχτούς ορίζοντες και στον ελεύθερο ανταγωνισμό. Επιστροφή στον προστατευτισμό στο πλαίσιο ενός αυταρχικού συγκεντρωτικού κράτους «μεγάλου πατερούλη», που φροντίζει για τα παιδιά του, αλλά και τα τιμωρεί αυστηρά.

Θα ήμασταν ήσυχοι αν φορείς των παραπάνω απόψεων που αποτελούν την ιδεολογικοπολιτική «μαγιά» για την εμφάνιση ενός ακροδεξιού σχήματος ήταν μόνο ο κ. Καρατζαφέρης, ο κ. Ψωμιάδης κι ο κ. Καζάκος. Δυστυχώς, όμως, εκπέμπονται από ποικιλόμορφες πηγές με κατά πολύ ισχυρότερες δυνατότητες διαμόρφωσης της κοινής γνώμης:

1. Από πολιτικούς ολόκληρου του φάσματος, που ξεκινώντας από τη Ν.Δ., περνώντας από το ΠΑΣΟΚ και φτάνοντας ως την παραδοσιακή αριστερά, διακονούν την πολιτική φιλοσοφία που περιγράψαμε. Είναι άραγε τυχαίο ότι στη Γαλλία η εκλογική βάση του Λεπέν αποτελείται σε μεγάλο βαθμό από πρώην ψηφοφόρους του Κ.Κ.;

2. Από την Εκκλησία, με τον εθνικιστικό λόγο του αρχιεπισκόπου και την υπεράσπιση με στόχο τη διατήρηση των προνομίων της ενός παρωχημένου κρατικού μοντέλου, το οποίο δεν είναι ουδέτερο απέναντι στο διαφορετικό, αλλά έχει ταυτότητα και «κλειστή» κοσμοθεωρία άσχετη με την εξυπηρέτηση των κοσμικών του σκοπών.

3. Από τμήμα των ΜΜΕ (την πλειοψηφία των τηλεοπτικών) που καλλιεργούν την απολυτότητα ως τρόπο σκέψης, δείχνουν πάντα τον εύκολο στόχο, λες και τα πάντα είναι αντιπαράθεση «καλών-κακών» σε γουέστερν περασμένων δεκαετιών και δεν αφήνουν χώρο στις αποχρώσεις και τη σε βάθος ανάλυση.

Το ιδεολογικοπολιτικό κλίμα ασφαλώς δεν είναι άσχετο με τις κοινωνικοοικονομικές συνθήκες που επικρατούν σε μια χώρα.

Η ενσωμάτωση της Ελλάδας σε μια ευρύτερη οντότητα όπως είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση, η σταδιακή κατάργηση των συνόρων, η έκθεση στο διεθνή ανταγωνισμό δίχως επαρκή προετοιμασία, η εργασία σ' έναν κόσμο διαρκούς αβεβαιότητας οδηγούν, βαθμιαία, κοινωνικά στρώματα σε περιθωριοποίηση και τα κάνουν να αναπολούν τις «παλιές καλές μέρες» του προστατευτισμού.

Ο «εχθρός» με βάση τα αναπαραγόμενα στερεότυπα που περιγράψαμε, είναι εύκολο να προσωποποιηθεί. Είναι τα «υπερεθνικά κέντρα» και οι «άλλοι» στο εσωτερικό της χώρας.

Η κοινωνική και ιδεολογικοπολιτική «πρώτη ύλη» για ένα ακροδεξιό κόμμα φτιάχεται σιγά σιγά. Προς το παρόν δεν έχουν ωριμάσει οι πολιτικές συνθήκες, ούτε έχει βρεθεί ο κατάλληλος εκφραστής. Αν όμως συνεχίσουμε με τους ίδιους ρυθμούς, με μαθηματική ακρίβεια ο «εφιάλτης» θα επιστρέψει. Θα έρθει στο προσκήνιο όταν θα ελαττωθούν δραστικά οι κοινοτικές εισροές και η χαμηλή ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας θα οδηγήσει μεγάλα τμήματα του πληθυσμού στη φτώχεια και την ανεργία. Θα διεκδικήσει σημαντικό ρόλο όταν σημαντικό τμήμα ψηφοφόρων, απογοητευμένο από τα δύο μεγάλα κόμματα, θα στραφεί δεξιότερα.

Η «μαγιά» φτιάχεται και τα υπόλοιπα είναι απλώς θέμα χρόνου. Μόνον τα κόμματα δεν δείχνουν να το αντιλαμβάνονται κι εξαντλούνται σε σκιαμαχίες με εύκολους αντιπάλους κυνηγώντας μια «χούφτα ψήφους». Αλλωστε είναι γνωστό ότι η αρχή που διέπει το πολιτικό μας σύστημα (με ελάχιστες εξαιρέσεις) είναι το «δος ημίν σήμερον».

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ - 13/10/2002